

няго опыта могатъ да се отправятъ къмъ желанія-та; които также, както и мисли-тѣ, развиватъ се и се раждатъ едни отъ други и се достигватъ и изпълнятъ въ кругъ-тѣ на наши-тѣ дѣйствія, които и составляватъ практическый нашъ животъ. Въ това направленіе къмъ желанія-та испытванье-то ще по-срѣщне пакъ двѣ взаимно-противоположнѣя движенія отъ частно-то къмъ общо-то и отъ общо-то къмъ частно-то, и ще види една непрестанна борба между наши-тѣ желанія: — но вечъ, не между *красива се* и *прекрасно-шо*, или между *ложно-шо* и *истинно-шо*; но между *полезно* и *добро-шо*.

Всѣки чловѣкъ, дѣ и да живѣе, на каква и да е степенъ просвѣщенія да се намира, необходимо иска и търси *добро-шо* доро е живъ; и — таковимъ образомъ послѣдователно цѣлій вѣкъ. Но при непрестанно-то исканье на добро-то, на всѣкого се представлява сѣщото и тоже затрудненіе: по каквы сирѣчь бѣяцы онъ да узнае *добро-шо*, кое-то никой не познава? — А за да може нѣкой по лесно и по скоро да намѣри *добро-шо*; то трѣба: или отъ най напредъ *да знае* то, щото всички-тѣ искатъ; или изпървенъ онъ е длъженъ *самъ да намѣри* то, щото онъ самъ иска. Да предположимъ че нѣкой узнава и приѣмва за добро онова, щото онъ самъ иска, но понеже добро-то вѣкога и за всѣкого полезно, то слѣдова че, ако нѣкой самъ и частно избере и приѣмне нящо за *добро*, то оно трѣба да е и *полезно* не само за него самага, но и за всички-тѣ чловѣцы. Отъ тукъ се ражда една борба между частно-то и общо-то, между полезно-то и добро-то; защото, както и по горѣ казахмы, добро-то е полезно за всички-тѣ, а онова що е полезно само за одного, не може да бѣде вѣкога и за всички-тѣ добро. Ползата т. е. на единъ частенъ чловѣкъ е недѣлима, и не може да слѣдова общи-тѣ законы на добро-то; понеже она вѣкога се образува и се представлява чрезъ чувствен-